

THE PHENOMENON OF UKRAINIAN CULTURE IN BOHDAN LEPKYI'S JOURNALISM

ФЕНОМЕН УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В ПУБЛІЦИСТИЦІ БОГДАНА ЛЕПКОГО

NADIIA BILYK

Abstract:

In the history of Ukrainian culture Bohdan Lepkyi (1872–1941) stands among the most prominent writers, publicists, scientists, speakers, teachers, artists, translators and public figures. His contribution to raising the national consciousness of the Ukrainian people can be considered of the equal value to the heritage of Mykhailo Hrushevskyi or Ivan Franko, renowned representatives of modern nation-building era. The aim of the article is to investigate the phenomenon of Ukrainian culture through the prism of Bohdan Lepkyi's worldview and his work, and to analyze the originality of the reception of Ukrainian culture in Bohdan Lepkyi's journalism. Particular attention is paid to his journalistic works, written during the Ukrainian national liberation struggle of 1917–1921. B. Lepkyi's understanding of the leading role of Ukrainian culture in the process of Ukrainian nation-building is analyzed. The essence of the phenomenon of Ukrainian culture in the concept of Bohdan Lepkyi is studied, the main Ukrainian culture formation factors are presented, and the peculiarities of Ukrainian culture as a component of European cultural heritage are characterized. The research methodology is based on the integrated application of general scientific methods, including analysis and synthesis, as well as historical methods, particularly historical-comparative, historical-typological and historical-systemic ones. The scientific novelty of the obtained results is reflected both in the formulation of the problem itself and in a comprehensive approach to its solution. As a result of the study, conclusions have been drawn. It is established that guided by universal values, Bohdan Lepkyi advocated the study, preservation and promotion of the cultural heritage of the Ukrainian

people as the basis of their national identity. Bohdan Lepkyi's contribution to the development of Ukrainian culturological thought of the XX century is substantiated.

Keywords: Bohdan Lepkyi, Ukrainian culture, journalism.

Анотація:

В історії української культури Богдан Лепкий (1872–1941) займає одне з найвизначніших місць як письменник, публіцист, вчений, промовець, педагог, художник, перекладач, громадський діяч, внесок якого у справу піднесення національної свідомості українського народу може дорівнювати спадщині таких представників доби модерного націєтворення, як Михайло Грушевський чи Іван Франко. Метою статті є дослідити феномен української культури через призму світогляду Богдана Лепкого та його творчості, проаналізувати своєрідність рецепції української культури в публіцистиці Богдана Лепкого. Особливу увагу звернено на публіцистичні твори діяча, написані в період українських національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. Розкрито розуміння Б. Лепким провідної ролі української культури у процесі українського націєтворення. Досліджено сутність феномену української культури, представлено головні чинники формування української культури в концепції Богдана Лепкого, схарактеризовано особливості української культури як складової європейської культурної спадщини. Методологія дослідження ґрунтується на комплексному застосуванні загальнонаукових методів, в тому числі аналізу та синтезу, та історичних методів, зокрема історико-порівняльного, історико-типологічного та історико-системного. Наукова новизна отриманих результатів відображається як в самій постановці проблеми, так і у комплексному підході до її вирішення. У результаті проведеного дослідження зроблено висновки. Встановлено, що керуючись загальнолюдськими цінностями, Богдан Лепкий виступав за вивчення, збереження та популяризацію культурної спадщини українського народу як основи національної ідентичності. Обґрунтовано внесок Богдана Лепкого у розвиток української культурологічної думки XX ст.

Ключові слова: Богдан Лепкий, українська культура, публіцистика.

Постановка проблеми.

Богдан Сильвестрович Лепкий (1872–1941), письменник, публіцист, вчений, промовець, педагог, художник, перекладач, громадський діяч,

– один з найвідоміших представників доби українського модерного націєтворення. Завдяки поверненню в українську культуру низки раніше вилучених з неї творів митця надзвичайно розширилися рамки контекстів, у яких увиразнюється проблематика його інтелектуальної спадщини. Нові аспекти лепкознавства зумовлені трансформацією української культури в умовах глобалізації суспільного життя та прискорення міжкультурного обміну в ХХІ ст.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Огляд літератури дає підстави стверджувати, що значна увага дослідників приділена письменницькій спадщині Богдана Лепкого. Поза межами наукових зацікавлень залишилась рецепція української культури в публіцистиці Б. Лепкого. Актуальність дослідження окресленої проблеми не заперечують публікації автора статті («Культурологічна спадщина Богдана Лепкого»¹, «Публіцистика Богдана Лепкого як історичний документ»², ін.), у яких розглянуто процес становлення та еволюції національно-патріотичних поглядів діяча.

Мега статті – дослідити феномен української культури через призму світогляду Богдана Лепкого та його творчості, проаналізувати своєрідність рецепції української культури в публіцистиці Б. Лепкого. Особливу увагу звернено на публіцистичні твори діяча, написані в період українських національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. Об'єктом дослідження стали статті, які введені до наукового обігу в другому томі «Вибраних творів» Богдана Лепкого³.

---

1 Білик Н. Культурологічна спадщина Богдана Лепкого : монографія. Тернопіль : Богдан, 2013. 184 с. : іл.

2 Білик Н. Публіцистика Богдана Лепкого як історичний документ. Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка. Серія : Літературознавство : матеріали міжнародної наук. конф. «Богдан Лепкий у полікультурному дискурсі Європи та Америки» / за ред. д. ф. н. М. П. Ткачука. Тернопіль : ТНПУ, 2017. Вип. 47. С. 3–18.

3 Лепкий Б. Вибрані твори : у 2 т. / упорядкув. Н. І. Білик, Н. І. Гавдиди. Київ : Смолоскип, 2011. Т. 2 : Публіцистика, промови, наукові студії. 616 с.

Виклад основного матеріалу.

Для інформаційного простору України кінця XIX – першої половини XX століття знаковою була постать Богдана Лепкого. Починаючи від 1894 р., митець друкував свої твори в українських часописах австро-угорського періоду: «Діло», «Зоря», «Буковина», «Руслан», «Літературно-науковий вістник», ін. Під час Першої світової війни діяч активно співпрацював з україномовною еміграційною пресою: «Вістник Союзу визволення України» (Відень), «Шлях» (Зальцведель), «Українське слово» (Берлін), «Літопис політики, письменства і мистецтва» (Берлін). Повернувшись у 1925 р. до Кракова, письменник друкувався в українських періодичних виданнях Східної Галичини: «Дзвони», «Життя і знання», «Дажбог», «Назустріч», «Літопис Червоної калини», ін. Його останні твори на сторінках «Краківських вістей» було датовано 1941 роком.

Публіцистичний доробок Богдана Лепкого сприяв формуванню національної ідентичності українців. Продовжуючи духовні традиції української інтелігенції у справі служіння народові, діяч проголосив своїм кредо «добро української культури»⁴. Як зазначив Зенон Кузеля, «лиш у культурній праці» письменник бачив «запоруку дальшого розвитку нації та здійснення свого й нашого ідеалу – державної самостійності»⁵. Саме національна культура, на думку митця, відіграла визначальну роль у процесі консолідації всіх членів українського суспільства.

У період українських національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. в україномовній періодиці української еміграції в Європі було надруковано десятки статей Б. Лепкого, в яких домінувала культурологічна проблематика. У дописах діяча, насамперед, відображено розуміння ним провідної ролі культури у процесі націєтворення. Своєрідним маркером у цьому контексті можна вважати тезу публіциста: «Без культурної самостійності не може бути правдивої самостійності державної»⁶. Виступи Б. Лепкого на сторінках часописів містили ідеї про феномен української культури як складової європейської культурної спадщини, що стали вагомим внеском інтелектуала у розвиток української культурологічної думки XX ст.

Спробуємо визначити головні тези культурологічної теорії Богдана

---

4 Лист Б. Лепкого до М. Павлика від 28 листопада 1912 р. Журавлі повертаються...: 3 епістолярної спадщини Богдана Лепкого / упор., авт. передм., прим. і комент. В. Качкан. Львів: Фенікс, 2001. С. 419.

5 Богдан Лепкий. Біографічний нарис, написав Зенон Кузеля. Золота Липа: Ювілейна збірка творів Богдана Лепкого з його життєписом, бібліографією творів і присвятами. Зладив Зенон Кузеля. Берлін: Українське слово, 1924. С. 39.

6 Лепкий Б. Рятуймо нашу старовину. Українське слово. 1921. Ч. 51. С. 1.

Лепкого. На наш погляд, оригінальною є авторська характеристика сутності культури: «В культурному творенні більшу вагу має ідея, інтелект, так сказати: дух, в цивілізаційному – зоологічні життєві умови, фізична сила, динаміка енергії, сила руху. В культурі зазначилися більше вищі верстви суспільні, вибрані одиниці, на цивілізацію мали і мають вплив широкі хвилі людства. Поширення культури спиняє і лагодить соціальні зударя, це безнастанне тертя коліс у великому млині суспільного побуту і, навпаки, її замкнутість у вибраних кругах, недоступність до неї загалом стає звичайно причиною великої суспільно-державної катастрофи. Культура має у собі прикмети аристократизму, але її завданням повинна бути демократія, щоб загал підносити вгору, не навпаки. Бо як ні, – то зле»⁷. Таким чином, визначальною у концепції Б. Лепкого була теза про культуру як духовний феномен, її протиставлення цивілізації. Водночас публіцист підкреслив місію еліти як творця духовних цінностей, виділив аристократизм як домінуючу рису культури, наголосив на необхідності демократизації культури та поширення її цінностей серед широких мас народу.

Осмилення проблем культури в контексті історії, філософії, соціології, антропології, літературно-мистецької творчості та політичного життя суспільства – характерна риса розвитку культурологічної думки в ХХ ст. Окреслена тенденція інтелектуального дискурсу притаманна й публіцистичним дописам Б. Лепкого. Аналізуючи минуле України, митець прагнув відповісти на питання: «Як культура впливала на історичний процес і суспільство, які причини та події зумовили соціокультурну динаміку на українських землях?»

У статті «Шляхи української державної ідеї» Б. Лепкий зосередив свою увагу на дослідженні обставин, що зумовили періоди «руїни» та «національного відродження» в історії української культури. На думку публіциста, причиною занепаду Київської Русі стала відірваність високої «княжої» культури від народної. Такі мистецькі здобутки, як «Слово о полку Ігоревім», «Рейнське Євангеліє», «софійські та вавельські фрески, і сліди галицької старовини...», свідчили про «високе духовне життя» наших предків у часи Середньовіччя. Однак, запитує автор: «Та що перенесено з цієї високої культури в сільську, бідну хату?». «Спосібний народ, – зазначив далі публіцист, – творив своє власне, культурне надбання, і, таким чином, прорвалася оця золота нитка, що має зв'язувати верхи з низами». Це привело до занепаду давньоруської держави, «неволі», «вичеркнення слова

7 Лепкий Б. Шляхи української державної ідеї. Лепкий Б. Вибрані твори : у 2 т. Київ : Смолоскип, 2011. Т. 2. С. 254.

«Україна» з книги історії людства». «Нав'язати», за словами Б. Лепкого, «золоту нитку» між верхами та низами українського суспільства вдалося лише діячам національно-культурного відродження кінця XVIII – початку ХХ ст.: І. Котляревському, Т. Шевченкові, І. Франкові та ін.⁸

Репрезентуючи здобутки українського ренесансу, Б. Лепкий питав себе, «чи ми народ минувшини, чи будучності, чи українець сказав уже своє слово, чи що лиш скаже?», що було актуальним після поразки національно-визвольних змагань 20-х рр. ХХ ст. Великим позитивом для майбутнього України, в рецепції публіциста, була приналежність українських земель до Середземноморського басейну, де в свій час «зацвіла найбуїніша культура» Фінікії, Єгипту, Греції, Риму, Візантії, Болгарії, тобто, інтелектуал убачав коріння української культури на Півдні. Саме на український народ «паде така сама повинність принести в скарбницю світової культури якийсь дорогоцінний вклад». Попри несприятливі суспільні-політичні умови того часу, Б. Лепкий прийшов до висновку: «гадаю я, що ми народ будучності, з того боку, може, й справді наймолодші з аріїв». Таким чином, митець підкреслив ідею «західної» – європейської – орієнтації України та її культури, піднесення останньої, за Лепким, «в значній мірі» залежить «від розвитку держави, а по крайній мірі державної думки», тобто національної ідеї⁹.

Засадничою в концепції Б. Лепкого була ідея про вагому роль діячів культури та мистецтва у творенні, збереженні та популяризації духовної спадщини народу. Публіцист довів, що творчий доробок українських митців у царині музики, літератури, архітектури та живопису свідчить про їхню європейськість. У цьому контексті варто виділити статтю «Наші генії», в якій автор окреслив місце української культури в історичному процесі, схарактеризував духовні здобутки української еліти за часів Київської Русі й Галицько-Волинської держави, напередодні та в добу Козаччини. На закид ворогів про «культурну неспосібність» українства Б. Лепкий відповів: «Історія українського народу дає незбитий доказ, що ми народ не тільки спосібний переймати здобутки культури й цивілізації, але й народ творчий. Володимир Великий, Ярослав Мудрий, король Данило, епоха Київського й Галицького князівства, розкопки в Києві та у Галичині – це докази, про які можна томи писати. А коли б цей Київ був справді дикий та некультурний, то не сидів би був у йому так довго володар Польщі Болеслав Смяли, не тягло б туди поляків, як мух до меду.

---

8 Там само. С. 255.

9 Лепкий Б. Шляхи української державної ідеї. Лепкий Б. Вибрані твори : у 2 т. Київ : Смолоскип, 2011. Т. 2. С. 256–257.

Прозивають козаків-запорожців бандою розбишак, а забувають, що тая банда робила для охорони європейської культури й цивілізації те, що занедбала культурна Польща, себто, укріплювала границю перед інвазією турсько-монгольського світа. Та ще в часах польського феодалізму була Січ гніздом волі, кузнею, у якій виковувався новий громадянський устрій. [...] Ні, ні, минувшість наша не така-то вже сіра, не така марна, як її вороги наші малюють. Братства, друкарні, школи на Україні, малярська штука (фрески на Вавелю!), домашній промисел, – все воно свідчить про великий культурний хист нашого народу і про його охоту до творчої праці. Наші народні думи, наша пісня, церкви на цілій території соборної України, вони проречистими устами кажуть своє видиме: ні! тим усім, що хочуть нас оклеветати перед світом, принизити, зробити наймитами чужого переможця»¹⁰.

У статті «Наші генії» показовим був підбір постатей, котрі, на думку публіциста, прославили українство у світі, – це козацькі гетьмани Б. Хмельницький, П. Сагайдачний, Д. Дорошенко, І. Мазепа. Допис Б. Лепкого був присвячений геніальному українському композиторові Д. Бортнянському, який, приїхавши на навчання до Петербурга, «привіз у душі музику: українську народну пісню», що була проявом української ідентичності. Коротко окресливши біографію творця церковної музики, публіцист наголосив на значенні творчості композитора, «яка ще й нині зворушує глибоко не тільки нас, українців, але й чужинців». Твори музиканта захоплювали критиків «неймовірною свободою», котра, підкреслив публіцист, характерна «нашому народному генієві, нашим пісням і історичним думам, формі “Слова о полку Ігоревім” і Шевченкових поем». Навіть портрет Дмитра Бортнянського, стверджував автор, відповідав «типів українського інтелігента»¹¹.

У газеті «Шлях» було опубліковано нарис «Шевченко про мистецтво», в якому Б. Лепкий заперечив помилкові погляди професора Хв. Корша щодо освіти Кобзаря. У рецепції публіциста, Тарас Шевченко – не «неук», яким змальовували його вороги українства, а блискучий, освічений європеєць, що захоплював і неписьменних селян, і витончених аристократів, та в усіх збуджував приспані патріотичні почуття. До такого висновку мав прийти кожен, стверджував Б. Лепкий, хто критично прочитав «всі (але то – всі!) твори» Кобзаря, його листи й спогади сучасників. Як доказ публіцист навів низку цитат з творів Т. Шевченка про малярство, поезію, релігію, філософію, підкресливши широку сферу зацікавлень діяча. З допису читач

¹⁰ Лепкий Б. Наші генії. Шлях. 1920. Ч. 15. С. 2–3.

¹¹ Лепкий Б. Наші генії. Шлях. 1920. Ч. 15. С. 2–3; Ч. 16. С. 2–3.

довідався про Шевченкове захоплення грецьким мистецтвом, здобутками візантійської й ренесансної культур, неприйняття ним німецького малярства, «суздальщини» та «казьонщини», «яке путало крила» людського духу. Таким чином, публіцист хотів наблизити постать українського генія до сучасників, тим самим подолати «вічну трагедію непорозуміння між артистами й оточенням»¹².

Низка статей Б. Лепкого в україномовній еміграційній пресі була присвячена проблемі збереження культурної спадщини українства. Найбільшою небезпекою для поневоленого українського народу було, на думку публіциста, руйнування української культури, як «нищої», тому такий політиці слід протиставити «розбуджений лицарський націоналізм» – світогляд, що сприятиме збереженню української нації¹³. Водночас слушною була думка митця, що «розвиток рідної, власної культури є найкращою запорукою національної самостійності й державної незалежності»¹⁴.

У статті «Рятуймо нашу старовину» йшлося про масові грабежі панських маєтків, прояви «дикого вандалізму» під час революційних подій на території України. За словами публіциста, знищення творів мистецтва «являється неабиякою втратою в нашому культурному бюджеті», «розтратою національного стану посідання». У руйнуванні архітектурних пам'яток, вивезенні колекцій рукописів, стародруків, ікон, зброї, старовинного одягу та інших культурних надбань Б. Лепкий бачив загрозу становленню української держави, громадяни якої не матимуть високого рівня національної ідентичності, що формується на основі збереженої культурної спадщини, і від якого залежатиме в майбутньому утвердження української нації у світі. Тому публіцист звернувся до тогочасної влади в Україні зі словами: «Невже ж панове комісари не бачили, що, руйнуючи гнізда буржуїв, руйнують і нівечать джерела будучої культури?». Серед опонентів Б. Лепкий мав надію побачити тих, хто «знаходить розкіш і задоволення не тільки в плачу і стонах катованих жертв, але також в розмовах на культурні теми»¹⁵. Акцентуючи на цьому

12 Лепкий Б. Шевченко про мистецтво. Шлях. 1919. Ч. 77–80.

13 Білик Н. Культурологічна спадщина Богдана Лепкого : монографія. Тернопіль : Богдан, 2013. 184 с. : іл.

14 Білик Н. Публіцистика Богдана Лепкого як історичний документ. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка*. Серія : Літературознавство : матеріали міжнародної наук. конф. «Богдан Лепкий у полікультурному дискурсі Європи та Америки» / за ред. д. ф. н. М. П. Ткачука. Тернопіль : ТНПУ, 2017. Вип. 47. С. 3–18.

15 Лепкий Б. Вибрані твори : у 2 т. / у порядкув. Н. І. Білик, Н. І. Гавдиди. Київ : Смолоскип, 2011. Т. 2 : Публіцистика, промови, наукові студії. 616 с.

увагу, Б. Лепкий пророче передбачив майбутню бідність музейних експозицій, що стало наслідком не лише трагічної історії ХХ століття, а й антиукраїнської політики більшовиків, що була свідомо спрямована на створення інтелектуальних «прогалин» в національній культурі. Водночас, публіцист торкнувся проблеми вивезення культурних цінностей з України й закликав українську еміграцію створити «Гуртки опіки над українською старовиною», викупити «такі речі з чужих рук», таким чином, зберегти їх для нащадків.

Висновки дослідження й перспективи подальших наукових розвідок.

Публіцистика Богдана Лепкого – це важлива частина інтелектуального дискурсу. У змісті низки статей переважає культурологічна проблематика, у дописах відображено оригінальні думки автора про феномен української культури як складову європейської культурної спадщини. Віднайдені матеріали характеризують культуроцентризм світогляду Б. Лепкого, його осмислення соціокультурної динаміки на українських землях. Керуючись загальнолюдськими цінностями, публіцист виступав за вивчення, збереження та популяризацію культурної спадщини українського народу як основи національної ідентичності. Провідні ідеї культурологічної концепції митця про унікальність і самодостатність української культури, відкритість української культури до світу та її трансляційну функцію в силу геополітичного становища України, – варто репрезентувати в дослідженнях української культурологічної думки ХХ ст.

Список використаних джерел:

Білик Н. Культурологічна спадщина Богдана Лепкого : монографія. Тернопіль : Богдан, 2013. 184 с. : іл.

Білик Н. Публіцистика Богдана Лепкого як історичний документ. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка*. Серія : Літературознавство : матеріали міжнародної наук. конф. «Богдан Лепкий у полікультурному дискурсі Європи та Америки» / за ред. д. ф. н. М. П. Ткачука. Тернопіль : ТНПУ, 2017. Вип. 47. С. 3–18.

Богдан Лепкий. Біографічний нарис, написав Зенон Кузеля. *Золота*

Липа: Ювілейна збірка творів Богдана Лепкого з його життєписом, бібліографією творів і присвятами. Зладив Зенон Кузеля. Берлін : Українське слово, 1924. С. 39.

Лепкий Б. Вибрані твори : у 2 т. / упорядкув. Н. І. Білик, Н. І. Гавдиди. Київ : Смолоскип, 2011. Т. 2 : Публіцистика, промови, наукові студії. 616 с.

Лепкий Б. Креси. *Українське слово*. 1921. Ч. 139. С. 1–2.

Лепкий Б. Наші генії. *Шлях*. 1920. Ч. 15. С. 2–3; Ч. 16. С. 2–3.

Лепкий Б. Рятуймо нашу старовину. *Українське слово*. 1921. Ч. 51. С. 1.

Лепкий Б. Українська молодь за кордоном. *Українське слово*. 1921. Ч. 122. С. 1–2.

Лепкий Б. Шевченко про мистецтво. *Шлях*. 1919. Ч. 77–80.

Лепкий Б. Шляхи української державної ідеї. *Лепкий Б. Вибрані твори : у 2 т.* Київ : Смолоскип, 2011. Т. 2. С. 252–257.

Лист Б. Лепкого до М. Павлика від 28 листопада 1912 р. *Журавлі повертаються...: З епістолярної спадщини Богдана Лепкого / упор., авт. передм., прим. і комент. В. Качкан. Львів : Фенікс, 2001. С. 419.*

Author:

БЛИК Надія Іванівна

доцент кафедри інформаційної та соціокультурної діяльності,

кандидат історичних наук, доцент,

Західноукраїнський національний університет

Bilyk Nadiia

Associate Professor of the

Department of Information and Socio-Cultural Activity

PhD, Candidate of History,

West Ukrainian National University

БЛИК Надія Іванівна у 1994 р. закінчила з відзнакою Тернопільський державний педагогічний інститут (нині – ТНПУ ім. В. Гнатюка). У 1999 р. в Спеціалізованій вченій раді Чернівецького державного університету ім. Ю. Федьковича захистила кандидатську дисертацію на тему «Роль Богдана Лепкого та його творчості в

українському національному відродженні (кін. ХІХ – поч. ХХ ст.)» за спеціальністю 07.00.01 – «історія України». Науково-педагогічну діяльність розпочала в 2000 р. у Тернопільській академії народного господарства (нині – ЗУНУ). Автор понад 100 наукових праць, у тому числі 4 монографій, 40 статей у фахових виданнях України. Співавтор навчального посібника «Історія української культури» (2014 р.), рекомендованого Міністерством освіти і науки України. Учасник міжнародних наукових конференцій. Керівник наукового проекту «Культурологічна спадщина Богдана Лепкого», який виконувався за кошти гранту Канадського інституту українських студій Альбертського університету (2005–2013 рр.). Впорядкувала до друку низку видань творів Б. Лепкого, де ввела до обігу невідомі в Україні твори митця. Цьому передували багаторічні студії в українських і польських архівах та бібліотеках, опрацювання документів з особового архіву діяча. За публікації в галузі лепкознавства була удостоєна стипендії Кабінету Міністрів України для молодих учених (1997–1999 рр.), Всеукраїнської літературно-мистецької премії імені братів Богдана та Левка Лепких (2008 р.), премії журналу «Літературний Тернопіль» (2010 р.). Членкиня Наукового товариства імені Шевченка.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3166-7433>